

РЕШЕНИЕ

№ 12192

гр. София, 27.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12385** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от М. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] чрез адвокат А. К. срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „Д“ от 03.11.2025г., издаден от Н. Х. Б.-втори секретар КДЛ и завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, като е прието, че жалбоподателят е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система /ШИС/ за отказ за влизане – от Б.. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон, както и че нарушава правото на личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, нарушава правото му да встъпи в брак по чл. 12 ЕКПЧ, както и препятства създаването на семейство по чл. 14 от ЕКПЧ. Твърди, че при издаването на акта не е извършена задълбочена преценка, не са обсъдени представените и приложени доказателства. Моли съда да отмени постановения отказ и да изпрати преписката за административния орган за ново произнасяне. Претендира присъждане на разноски по делото. В съдебно заседание жалбоподателят – М. Ш. – редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпило е становище по същество от адв. К., процесуален представител на жалбоподателя, с приложени към него писмо от 12.02.2026г. от МВР С. и опис на разноски и договор за предоставяне на правна помощ.

Ответникът - Н. Х. Б.- втори секретар КДЛ и завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Т., редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител в съдебно

заседание.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 05.09.2025г. жалбоподателят М. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане], е подал при посолството на Република Б. в [населено място], Т. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР): копие на паспорт на жалбоподателя; удостоверение за сключен на 17.04.2025г. граждански брак с Д. С. С.; копие от лична карта на Д. С. С.; 3бр. декларации от Д. С. С.- за осигуряване на финансова издръжка на жалбоподателя, че е наемател на имот в [населено място] и ще живее съвместно със съпруга си там, както и, че бракът не е сключен фиктивно с цел заобикаляне на закона; удостоверение за настоящ адрес на Д. С. С.; копие в превод на български език на свидетелство за съдимост на жалбоподателя; копие в превод на български език на удостоверение от регистъра на населението; копия на НП и 2бр. АУАН, издадени на жалбоподателя.

На 03.11.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Н. Х. Б.-втори секретар КДЛ и завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Т. по заявление на М. Ш. АНК25005735V/05.09.2025г. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл. 10 ал. 1, т.19 ЗЧРБ и в допълнителни бележки е посочено: „Апликантът е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система (ШИС) за отказ за влизане – от Б.“

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на М. Ш.. С писмо с рег. № М-1434/09.02.2026г. ДАНС уведомява, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Приложено е копие от Писмо с вх. № М-8202/14.10.2025г., в което се сочи, че по отношение на лицето има сигнал в ШИС, въведен от Б., шенгенски идентификатор BG 000006219810000001, дата на създаване 14.08.2025г., валидност до 12.08.2030г.; основание чл. 3 регл. 2018/1860 “гражданин на трета държава, за когото е взето решение за връщане”. Заповедта за връщане на лицето е с номер 2981/10.04.2025г. от ОД - МВР [населено място] по Предложение с номер 21218/10.04.2025г. на сектор “Миграция” ОД - МВР [населено място]. Предвид наличните данни за „взето решение за връщане”, ТДНС - В. изразява отрицателно становище за издаване на виза АНК 25005735 на М. С., [дата на раждане], гражданство Т., тъй като в следствие на извършените проверки е установено, че е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система съгл. чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 17 от 28.07.2025г. на Посланика на Република Б. в [населено

място], Република Т. с която Н. Б., като КДЛ, втори секретар, при посолството на Република Б. в [населено място], Т., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал.4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, посочени с жалбата.

Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Н. Б., като КДЛ, втори секретар, при посолството на Република Б. в [населено място], Т., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи.

Отказът е издаден в писмена форма - спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ и при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях, а именно чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване.

Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от ДАНС. Оспореният отказ не следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната.

На второ място, издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т.19 от ЗЧРБ.

Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т.19 от ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е представено становището на ДАНС, съгласно което е изразено отрицателно становище, като е посочено, че жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е била установено, че по отношение на лицето има сигнал в ШИС, въведен от Б., шенгенски идентификатор BG 000006219810000001.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че административният орган не е обсъдил всестранно събраната по преписката информация като не е взел предвид заявеното от него и съпругата му – български гражданин, желание да се установят трайно в Република Б. и да създадат семейство. Действително, разпоредбата на чл. 8, § 1 от ЕКПЧ регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според § 2 на чл. 8 от ЕКПЧ обаче, намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В случая, на първо място, по делото липсват конкретни аргументи, а и доказателства, които да сочат, че с оспорения

отказ се нарушават правата на чужденеца, гарантирани му с чл. 8 от ЕКПЧ. Не се установява незачитане на личния и семейния му живот, на жилището му или нарушаване на тайната на кореспонденцията му. Обстоятелството, че М. Ш. има сключен брак с българска гражданка не опровергава този извод. Правото на семеен живот не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. Във връзка с предвиденото в член 8 от ЕКПЧ право на зачитане на семейния живот, Европейският съд по правата на човека приема, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот (Решение от 28 ноември 1996 г., по дело А. срещу Н., § 71.). ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажименти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (ЕСПЧ, Решение по дело Gul срещу Ш. от 19 февруари 1996 г., § 38; Решение по дело А. с/у Н., посочено по-горе, § 67 и Решение по дело В. срещу А. от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика). Според ЕСПЧ приетото от дадена държава решение в областта на имиграционната политика е в състояние да засегне правото на зачитане на семейния живот (ЕСПЧ, Решение по дело В. срещу Ш. от 2 август 2001 г. (§ 39 и цитираната съдебна практика), както и решение по дело В. срещу А., посочено по-горе, § 78 и цитираната съдебна практика). ЕСПЧ изисква решението да е прието в съответствие с определените в член 8, параграф 2 от Конвенцията изисквания, като в рамките на анализа във всеки конкретен случай проверява дали в действителност това решение е „в съответствие със закона“, преследва законна цел, като например опазването на обществения ред, дали е „необходимо в едно демократично общество“ и дали издържа проверката за пропорционалност. Не може да се приеме, че отказът за издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателя ограничава несъразмерно правото му на семеен живот с българската гражданка, тъй като по делото не са ангажирани доказателства за наличие на пречки семейството да живее на територията на Република Т. или друга държава, извън Ш. пространство. Отказът за издаване на виза не е непропорционален по смисъла на § 2 на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като е издаден в съответствие с приложимите национални и европейски правни норми и в интерес на сигурността в Ш. пространство, както и в изпълнение на Решение 2018/934, което отменя оставащите ограничения относно използването на Ш. информационна система и разрешава за Б. издаването на сигнали в Ш. информационна система за целите на отказ за влизане и изпълнението на такива сигнали, въведени от други държави членки. В този смисъл е и актуалната съдебна практика на ВАС по сходни казуси: Решение № 12673 от 09.12.2025г. по адм. д. № 8766/2025г., IV отд. на ВАС; Решение № 1805 от 17.02.2026г. по адм. д. № 11234/2025г., IV отд. на ВАС.

Съгласно чл. 25 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген (КПСШ), изменен с Регламент № 265/2010 на Европейския парламенти и на Съвета от 25 март 2010 година, когато държава членка предвижда издаване на разрешение за пребиваване трябва систематично да извършва търсене в Ш. информационна система, като ако по отношение на гражданина, който иска издаването на виза, е наличен сигнал за целите на отказ за влизане, държавата членка предварително се консултира с държавата членка, която е подала сигнала и взема предвид нейните интереси. При издаден сигнал за целите на забрана за влизане, разрешението за пребиваване се издава само когато има сериозни основания – от хуманитарен

характер или международни задължения. По делото не са ангажирани доказателства за наличие на основание от хуманитарен характер или международно задължение, обосноваващо предоставяне на разрешение за пребиваване на жалбоподателя в Република Б..

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, който могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. Б. принадлежи на компетентния орган и в тази връзка направените възражения в жалбата са неоснователни.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО и предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 55-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „Д“ от 03.11.2025г., издаден от Н. Х. Б. –втори секретар КДЛ и завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Т..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: